

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

สงฆ์ สรรณี คจฺฉามิ หมายถึง....

ก่อนจึงหัน

เห็นมากขึ้นเรื่อยพระ ๔๓ วันนี้ ในวัดนี้เราับเพียงแค่ ๕๐ องค์ ปีนี้ดูว่า ๕๑ แล้ว ได้ยินว่า ๕๑ แล้ว พระมากพระน้อยถ้าตั้งใจปฏิบัติด้วยกัน เป็นธรรมด้วยกันแล้ว เป็นความสงบร่มเย็นเหมือนกันหมด ถ้ามีกีดมีขวางมีก้างขวางคอกอยู่เพียงรูปเดียวองค์เดียวเสียหมดวัดนะ กระเทือนไปหมด นั่นละก้างขวางคอกมันของเล่นเมื่อไร ก็เลสขวางธรรมก็แบบเดียวกัน ผู้เป็นหัวหน้านี้หนักมากอยู่นะ สอดส่องดูตลอดเวลา ไม่ดูไม่ได้ เสีย มีรายไตรงรายหนึ่งโกโรโกโสเข้ามานี้ขวางทั้งวัดเลย ต้องรีบเตือน ถ้าไม่ยอมไล่ออกทันที จะทำเสียส่วนใหญ่ ต้องเป็นอย่างนั้น

ตั้งใจตั้งใจมาปฏิบัติให้เอาจริงเอาจังนะ การภาวนาถือเป็นเรื่องเป็นหนัง เป็นชีวิตจิตใจของเรา ครั้งพุทธกาลบวชมาแต่เพื่อมรรคเพื่อผล องค์ใดบวชเข้ามาแล้ว พระพุทธเจ้าทรง...ภาษาของเราพูดง่าย ๆ ว่าไล่เข้าป่า ๆ รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีว อุตฺสาโห กรณียโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปเที่ยวอยู่รุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้งลอมฟาง อันเป็นสถานที่บำเพ็ญเพียรด้วยความสะดวก ปราศจากสิ่งรบกวนทั้งหลาย จงพากันอุตสาหะอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่พระทุกองค์ได้รับนะ ได้รับอนุศาสน์จากอุปชฌาย์ที่พระพุทธเจ้ารับสั่งไว้อย่างเด็ดขาด

พระโอวาทข้อนี้เด็ดขาดมากที่สุดแล้ว เป็นยังงัยทุกวันนี้ พระโอวาทข้อนี้เด็ดขาดหรือไม่เด็ดขาด ดีไม่ดียังหาเรื่องใส่ว่า พระที่อยู่ในป่าในเขาเป็นพระวิกลจริต พระเปรตที่ไหนดมาพูดอย่างนี้ ออกทางที่วัดด้วยนะพระเทวทัตนี้ ได้ยินว่าเป็นนักเทศน์เสียด้วย นักเทศน์เอก ๆ ตาข้างเดียว ไลน์เหลืออยู่ตาข้างเดียว พอตานี้บอดแล้วหมดเลย มันอุตริมาพูดได้ยังไงว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต มันพูดกระแทกแตกดันด้วยความเคียดแค้น ด้วยความโมโหโทโส เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป

พระองค์ทรงรับสั่งให้เข้าอยู่ในป่าในเขา ทุกองค์โอวาทข้อนี้ต้องได้รับพระ ถ้าไม่ใช่พระปลอมต้องได้รับทุกองค์ รุกขมูลเสนาสน์ จนกระทั่งปัจจุบัน แม้อุปชฌาย์จะไม่ชอบในการอยู่ในป่าในเขา แต่เวลาอุปสมบทแล้วสอนสังฆวิการิกต้องสอนอย่างนี้ ไม่สอนอย่างนี้ไม่ได้ เกรงครัดเด็ดเดี่ยวมากธรรมะข้อนี้ แล้วเป็นยังงัยมันกลับตาลปัตรว่าพระอยู่ในป่าเป็นพระวิกลจริต พระที่เขาว่าเป็นธรรมกถิกเอก มันเอกตาข้างเดียวไฉน นี่ มันพูดกระแทกแตกดันดูถูกเหยียดหยามพระให้สมใจ ด้วยความเคียดแค้นของ

ตัวเอง โดยไม่มีโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องยืนยันรับรองเลย ความโมโหโทโส ความเคียดความแค้นมั่นรับรองมันเอง คือกิเลส คือสัวมคือถานนั้นแหละ ประกาศออกทางที่วิเสียด้วย พอดีเราได้อินก็ฟัดเลยให้มันหงายหมาไปนั้น อย่างนี้ต้องเอาให้หงายหมา

คำสอนเช่นนี้เป็นคำสอนที่ร้ายแรง ให้ร้ายต่อพุทธศาสนา เหยียบหัวพระพุทธเจ้าลงไป เพราะฉะนั้นการโต้ตอบกันจึงเอาให้หนัก ฟาดให้มันหงายหมาลงไปเลยไม่งั้นไม่ทันกัน กิเลสตัวหยาบๆ อย่างนี้ต้องเอาให้หนัก ฟิงมาสดๆ ร้อนๆ ใครก็เห็นทางที่วิม่นออกประจานพระที่อยู่ในป่าในเขา มันหลับตาพูดนี่นะ ถ้าลืมตาพูดแล้วพูดได้ยังไง ตัวมันเองก็เคยเป็นอุปชฌาย์มานานเท่าไรแล้ว สอนลูกศิษย์สอนว่ายังไง ถ้าไม่ว่า รุกขมูลเสนาสน์ จะสอนว่ายังไง มันหน้าด้านมาพูดได้อย่างไม่อายเลย พระแท้ๆ นะหน้าด้านอย่างนี้ก็มี น่าทุเรศจริง ๆ

หยาบขึ้นทุกวันๆ พระเรา ไหลเข้ามาไม่เว้นพระวัดป่าบ้านตาด หยาบก็หยาบตัวไหนหยาบๆ ระวังให้ดี มาหยาบกับที่นี้ไม่ได้ เอาให้หงายหมาก็เหมือนกันนี้ก็ดี อย่าให้เข้ามาของเลวมันมีเต็มแผ่นดิน ให้เอาของดีของดีเข้ามา สถานที่บำเพ็ญคือวัดพระที่อยู่ในวัดต้องเป็นพระทรงศีลทรงธรรม เป็นที่น่ากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจแก่ประชาชนที่เขาเกี่ยวข้องกับ เขาได้รับความชื่นอกชื่นใจ กลับไปบ้านด้วยความเป็นสิริมงคล แล้วมาเห็นพระเป็นโกโรโกโสไปแล้ว เขามีความโศกเศร้าเหงาหงอยภายในจิตใจ ไม่อยากเห็นอีกพระประเภทนี้ อย่าให้เขาเห็นอย่างนั้นนะ ตั้งใจปฏิบัติให้ดี

อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมในโลกนี้ ธรรมเป็นที่ยอมรับ แม้แต่สัตว์ก็ยอมรับ อย่าวว่าแต่มนุษย์เราเลย ถ้ามีธรรมแล้วตายใจกันได้ๆ สัตว์ก็ตายใจกันได้ มนุษย์ตายใจกันได้ถ้ามีธรรม ถ้าไม่มีธรรมนี้แตกกระจัดกระจายได้ ธรรมจึงเป็นของสำคัญ อะไรจะเลิศยิ่งกว่าธรรม ใครก็ตามก้าวเข้ามาในวัดต้องมาเคารพบูชาธรรม มาส่งเสริมธรรม อย่าวมาเหยียบย่ำทำลายธรรม ธรรมเลิศเลอสุดยอดแล้ว อย่าวเอาอะไรมาเย่อหยิ่งจองหองต่อธรรม ผิดมากมายทีเดียว หยาบโลนที่สุดเลย

ธรรมเป็นของเลิศเลอมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์แล้ว พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เลิศด้วยธรรมทั้งนั้น สาวกที่เป็นสรณะของพวกเรานี้ก็เลิศด้วยธรรมทั้งนั้นๆ แล้วเราจะเลิศด้วยอะไร เลิศด้วยบุตรด้วยคุณแข่งธรรมหรือ เหยียบหัวธรรมหรือ พิจารณานะ จิตใจดวงนี้สำคัญมาก เวลามูตรคุณครอบหัวมันนี้เหยียบไปได้หมดไม่มีบุญมีบาป ถ้าธรรมแทรกเข้าไปในใจปั๊บจะรู้บุญรู้บาป ชยะแขยงในสิ่งชั่วช้าลามกทั้งหลาย พวกกันจำเอา เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เขาก่อเจดีย์ขึ้นบรรจุอัฐิธาตุของแม่ชีแก้ว รวมหมด ๑๘ ล้าน ดูว่าเฉพาะเจดีย์ ๑๘ ล้าน บริเวณรอบนั้นไม่ใช่เล่น ๆ นะ กว้างขวางออกไปจะเป็นหลายล้านอยู่นะ คิดว่าไม่ต่ำกว่า ๒ ล้านบริเวณ อย่างน้อย ก็สมควร ไม่มีผู้หญิงผู้ชาย จิตไม่มีเพศ หลุดพ้นได้ด้วยกันทั้งนั้น ว่า สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ นี้หมายถึงท่านผู้หลุดพ้น ไม่นิยมว่าเป็นหญิงเป็นชาย จิตไม่มีเพศ

แม่ชีแก้วนี้ดั้งเดิมเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ตั้งแต่แกยังเป็นสาวอยู่ นี่ก็หลวงปู่มั่นพูดให้ฟังเองชัดเจนมาก เวลาท่านมาอยู่หนองผือเขาก็มากกราบท่านเสมอ สองคืนสามคืนกว่าจะมาถึงหนองผือ จากห้วยทรายมาทางมันไกล ไม่มีรถมีรามา เรื่องญาณความรู้ของแก่นี้เก่งมาก แม่ชีแก้วญาณความรู้ของแก่นี้เก่งมากทีเดียวไม่มีผิดพลาดเลย เฉพาะอย่างยิ่งเช่นหลวงตาไปจำพรรษาอยู่ที่ห้วยทราย ๔ ปี ก็ได้เป็นอาจารย์แก่นั้นแหละ เราเคลื่อนย้ายไปไหน นี่สำนักแม่ชี นี่บ้านห้วยทราย อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้สำนักแม่ชีบ้านห้วยทรายอยู่จุดศูนย์กลาง วัดอยู่ทางป่าทางเขาทางนี้ ไม่เคยเกี่ยวข้องกันแหละ พอเราเคลื่อนย้ายไปไหนนี่บอกแล้วนะ บอกบรรดาบริษัทบริวารที่อยู่ในสำนัก ไปแล้วนะ วันนี้ เห็นไหมล่ะ ไปแล้ววันนี้ เย็นหมดเลย ถ้าแกจะแย้มออกมาก็บอกว่าเย็นหมดเลย คนก็ไปดู ไปแล้ว ไม่มีพลาด นี่อันหนึ่ง

ความรู้ของแก่นี้เก่งมากทีเดียว เช่นอย่างเราไปแล้ว ไปดูไม่มีพลาด ที่นี้มาก็เหมือนกัน ก็วัดอยู่นี่ บ้านอยู่นี่ สำนักแม่ชีอยู่นี่ ไม่เคยไปเกี่ยวข้องกัน เวลาออกทางนี้ แกก็รู้ทางนั้น พอมาถึงนี่ มาถึงแล้ว นั่น แกเจ็บหนักให้พวกแม่ชีแม่ชามาจ้งหัน ตัวแกเองไม่ได้มาละ เราก็กถาม หมากนี่เจ็บทุกวันหรือ ไม่ได้เจ็บทุกวัน เจ็บเฉพาะวันนี้ เพราะเหตุไร คุณแม่บอกว่าท่านมาถึงแล้ว อย่างนั้นละแม่นยำที่สุดเลย ความรู้ของแกอย่างนี้แม่นยำมาก แต่ขาดโผนความรู้ของแม่ชีแก้ว ไม่จริงไม่จ้งเอาไว้มองอยู่แหละ

พอเราไปถึงที่แรก เขายกขบวนออกมาที่วัดห้วยทราย บอกว่าหลวงปู่มั่นห้ามแกไม่ให้ภาวนา ตั้งแต่หลวงปู่มั่นไปจำพรรษาอยู่ที่ห้วยทราย พอว่าหลวงปู่มั่นห้ามไม่ให้ภาวนาเราเข้าใจทันทีเลย สักเดียวแกก็แย้มออกมาเรื่องความรู้พิสดารแปลก ๆ ต่าง ๆ นั้นละที่ห้ามไม่ให้ภาวนา คือไม่มีผู้หักห้ามไม่มีผู้เตือนเสียได้ จากนั้นเป็นมาก็ได้เพราะแฉลบออกไปผิดทาง เวลาไปอยู่ที่รู้เอง ความรู้พิสดารมากนะ ความรู้แปลก ๆ ต่าง ๆ พิสดารมากทีเดียว ญาณที่ว่านี่แกพูดแม่นยำมากทีเดียว

หลวงปู่มั่นเราป่วยที่หนองผือ แกอยู่ห้วยทรายแกก็ทราบแล้ว ป่วยหนักแกก็ทราบ จนกระทั่งคืนวันหลวงปู่มั่นเสีย แกออกมาจากห้องแล้วมาร้องให้ตอนเช้ามีดร้องให้ทำไมคุณแม่ ไม่ร้องให้ยังงี้ก็หลวงปู่ท่านเสียแล้วเมื่อคืนนี้ เห็นไหมล่ะ คือแกเร่ง

ให้เขาทอผ้าไหมจะไปบังสกุลท่าน บอกว่าหลวงปู่ท่านมาเร่งทุกคืนให้รีบไปๆ ต่อไปจะเห็นแต่โครงกระดูกนะ แล้วเมื่อคืนท่านมาบอกว่าไปแล้วเมื่อคืนนี้ ไปดูโครงกระดูกเสีย พอตื่นเข้ามาแก้รื่องให้ พอ ๗ โมงเช้า แต่ก่อนการคมนาคมไม่สะดวก อาศัยวิทยุนะ หลานของแกไปอำเภอคำชะอี เขาประกาศออก ๗ โมงเช้าว่า หลวงปู่ม่นมรณภาพแล้ว เมื่อคืน เวลาเท่านั้นๆ

พอเขาทราบข่าวเขาก็วิ่งมาเลย ทางนี้ยังตั้งวงรื่องให้กันอยู่ แกและรื่องให้ก่อนเพื่อนอยู่นั้นยังไม่เลิกเลย ทางนั้นก็วิ่งเข้ามาบอกว่าหลวงปู่ม่นเสียแล้วเมื่อคืนนี้ เวลาเท่านั้นๆ ที่นี้สถานั้นเลยเป็นสถาน้ำตา รื่องให้กันทั้งวัด นั้นแกแม่นยำมากนะ บอกเสียเมื่อคืน ตื่นเข้ามาแก้รื่องให้ ใครก็ว่าคุณแม่เป็นอะไรหรือๆ จะเป็นอะไร หลวงปู่เสียเมื่อคืนนี้ พอตีตอน ๗ โมงเช้าก็ได้พยาน อย่างนั้นละความรู้ของแกแม่นยำมาก

เวลาแกเสียแล้วก็มาก่อเจดีย์บรรจุพระธาตุให้ คืออัฐิแตกกลายเป็นพระธาตุสวยงามมาก เขาก็สร้างเจดีย์บรรจุพระธาตุ นี้ที่เราได้ไป ประการหนึ่งแกก็เป็นลูกศิษย์เราแนะนำสั่งสอน นี้เราก้เคยเล่าให้ฟังไม่ใช่เธอ ที่ว่าโล่งภูเขาแกรื่องให้ลงภูเขา เราเป็นยังงี้เด็ดหรือไม่เด็ด ดูหรือไม่ดู คือเราไปเราไปจำพรรษาบนภูเขาตะวันตกบ้านห้วยทราย ให้พระอยู่ตีนเขานั้น ถึงเวลาประชุมเราก้ลงไปประชุม เทศน์อบรมพระ เราขึ้นมาจำพรรษานี้กับเณรหนึ่งบนภูเขา แกก็ไปเล่าภาวนาให้ฟัง พอฟังแล้วเราก้เตือนสอนละที่นี้

แกติดความรู้ สอนห้ามไม่ให้ออกไม่ยอมฟัง ออกรู้ันรู้ันเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม พวกเปรตพวกผี พิศดารมากนะ เลยเพลัน ถ้าวันไหนภาวนาไม่ออกรู้สิ่งต่างๆ เหมือนว่าได้ผล ลักษณะเป็นเหมือนไม่ได้ผล ต้องให้รู้ให้เห็นสิ่งเหล่านี้ เรียกว่าภาวนาได้ผล เราเป็นอาจารย์ก็สอนละซี ที่แรกก็เป็นระยะๆ ก่อน เข้าแล้วให้ออกก็ได้ คือออกรู้สิ่งต่างๆ ก็ได้ ไม่ให้ออกก็ได้ ได้ไหมเอาไปทดลอง มีแต่ออก พอรู้รวมลงไปบับออกๆ นี้ก็ห้ามเข้าๆ ซิ จนกระทั่งถึงห้ามไม่ให้ออกเด็ดขาด นี้ละเอากันตรงนี้ ห้ามพอรวมลงแล้วให้ลงเต็มที อย่าออกรู้สิ่งต่างๆ

แกก็ติดมาพอแล้ว มาหาก้ว่าออกๆ อยู่อย่างนั้น หลายครั้งหลายหนก็โล่งภูเขาละซี ไป..สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ มีแต่คนโง่เขลาเบาปัญญา ใครเป็นจอมปราชญ์ไปอย่าขึ้นมา โล่งภูเขา เพราะเราจำพรรษาบนภูเขากับเณรหนึ่ง เขายกขบวนไปหมตสำนักเขานั้นละ ส่วนมากเขาไปวันพระ บ่ายสี่โมงเขาขึ้น พอห้าโมงกว่าๆ เขาก้ลงมา สุดท้ายนี้ก็โล่งภูเขา รื่องให้ลงเลยนะ เราไม่สนใจ เพราะน้ำตานี้ไม่มีค่า น้ำตาลำคัญผิด ออกมาเป็นน้ำมหาสมุทรทะเลก็ไม่เกิดประโยชน์ เราก้เฉย โล่งไปรื่องให้ นี้เราก้ไม่ลืม ที่นี้ก็ไปหมตหวังละที่นี้ เราก้หวังจะฟังครูบาอาจารย์องค์นี้ ที่นี้ท่านก็โล่ง

จากภูเขาแล้วจะฟังใคร ก็ย้อนมาหาโทษตัวเอง ท่านไล่เพราะเหตุใด เพราะไม่ฟังเสียงท่าน ถ้าเราถือเป็นครูเป็นอาจารย์ก็ฟังเสียงท่านซิ จะเก่งกว่าครูไปได้ไง ท่านไล่ลงสมควรแล้ว

แกสอนตัวเอง เอา ทำตามท่านสอนดูซิ ที่นี้เลยปล่อยความรู้ทั้งหลายที่เกิดติดมาก ๆ นั้น ห้ามไม่ให้ออก เอา ลงจุดที่ท่านสอน สอนว่าไง ลงผิงเลย นั้นเห็นไหมล่ะ พอลงแล้วที่นี้ ออกจากภavanaแล้วราบไปทางภูเขา ลงใจ พอบาย ๆ แล้วก็ยกคณะขึ้นไปเลย ขึ้นไปหาเรอบนภูเขา เรากำลังปิดกวาดอยู่สี่โมงเย็น โพล์ขึ้นมาก็เอาอีกนะ มาอะไร จอมปราชญ์มาอะไร ไล่เปรี้ยว ๆ เดี่ยว ๆ ให้พุดเสียก่อน เดี่ยวให้พุดเสียก่อน พุดอะไร ตกลงเราที่ปิดกวาดอยู่บนเขาเลยวางไม้กวาดที่นั่น เณรก็วางไม้กวาดมานั่ง เขาก็ยกคณะขึ้นมา นั่งหินดาน เดี่ยวให้พุดเสียก่อน ๆ เอ้า มีอะไรว่ามาซิ เขาก็เลยเล่าให้ฟังตามที่เราแนะนำนั้นมันก็ลงละซิ ตั้งแต่นั้นมาเราก็แนะนำเราก็สอนละที่นี้ ไม่นานแกก็ผ่านได้

นี่ละเรื่องครูเรื่องอาจารย์ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เราเห็นประจักษ์อย่างแม่ชีแก้วนี้ ที่แรกหลวงปู่มั่นห้ามไม่ให้ภาวนา ท่านไปแล้วห้ามไม่ให้ภาวนา คือความรู้ของแกพิศดารมาก แต่ท่านทิ้งท้ายไว้อันหนึ่งว่า ต่อไปจะมีครูอาจารย์มาสอนท่านบอกงั้นนะ ครูอาจารย์จะเป็นใคร ก็เราผู้ไล่ลงจากภูเขานี้ละ ก็ไปลงนั้นละ ตอนที่แกลงก็ลงตรงนั้น ไล่ลงจากภูเขาน้ำตาร่วงลงไป ได้สัปดาห์กลับขึ้นมา ขนบอีก เล่าเรื่องให้ฟังแล้วก็ลงใจสอนต่อ อย่างนั้นนะ

ความรู้ภายในใจขึ้นอยู่กับใครเมื่อไร ไม่ขึ้นอยู่กับใคร ขึ้นอยู่กับนักภาวนาผู้มีความรู้เท่านั้นแม่นยำ ๆ ไม่มีทางปลีกทางแฉะ สอนตรงแนวเลย ความรู้วิถีทาง ท่านว่ามรรคจิต ๆ ก็คือทางเดินของจิต เป็นทางเดินของจิต เรื่องครูบาอาจารย์เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ทางด้านปริยัติก็ต้องมีครูสอน ยิ่งทางด้านปฏิบัติด้วยแล้ว โอ้ย สำคัญมาก ครูสอนสำคัญมากทีเดียว สอนอย่างแม่นยำสอนเคลื่อนไม่ได้ ยิ่งจิตผู้มีภูมิธรรมอันสูง ๆ นี้ ไปสอนผิดนิดหนึ่งไม่ได้ ผู้สอนต้องรู้สูงกว่า ๆ แล้วผู้นี้ก็น้อมจิตตาม ถ้าไปสอนผิดนิดหนึ่งนี้ยกโทษผู้สอนด้วย ความรู้อย่างนี้ก็มาสอนเราได้ นั้น ไม่เกิดประโยชน์ด้วย ยกโทษด้วย ถ้าสอนได้ถูกต้องแล้วยอมรับ ๆ คือวิถีของจิตที่รู้ภายในเป็นจิตตภาวนานี้ตรงแนว ๆ เพราะฉะนั้นการสอนจึงสอนตรงแนวเลยเชียว ผู้ปฏิบัติก็ตามนั้น ฟุ้ง ๆ เลย

เป็นยังไงก็ไม่รู้หุนี้ เมื่อวานนี้หัวทังหัวเสียงลั่นเลยเมื่อวาน เดี่ยวนี้ก็ดัง พุดนี้พุดอยู่หุนะ หุนี้ก็ดัง ๆ ลั่นทั้งวันละเมื่อวาน เดี่ยวนี้ก็ลั่นอยู่หุนี้ เราพุดเหมือนพุดอยู่กับหุนะ มันเป็นอย่างไง เสียงดังสนั่นห้วนไหวอยู่ในสมองนี้ หุสองหุมันอื้อขนาดนั้นนะ ทั้งวันเลยเมื่อวาน เพ็ลลีย เพ็ลลียมากด้วย ตัดอะไร ๆ ออก คอยสังเกตุภายในของตัวเอง ลูกศิษย์

พวกบ้านี้มันมาคัดมาค้านต้านทานความรู้ของเรา เราอยากฟาดหน้าผากมันนั่นนะ ธรรมดาเมื่อไร ความรู้อันนี้เป็นยังไง มันเอามาอวดทำไม อยากว่างั้นนะ พิจารณา พอแล้วทุกอย่างที่จะเอาออกแบบไหนๆ พิจารณาเรียบร้อยแล้วออกๆ ไม่เคยผิดพลาด แล้วมันมาค้านอันนั้นค้านอันนี้ ยุ่งนั้นยุ่งนี้ รำคาญ บางทีอยากตีปากเอาเรา เอ้า เป็นอย่างนั้นจริงๆ งูๆ ปลาๆ ก็ว่ามาๆ สุ่มสี่สุ่มห้าหาหลักฐานเกณฑ์ไม่ได้ คนหนึ่งพิจารณาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ตลอด จะก้าวเดินทางไหนก้าวเดินตามหลักที่พิจารณาเรียบร้อยแล้ว ไม่เคยผิดพลาด พุดให้มันชัดอย่างนี้ละ

อย่างที่นำพื่อน้องทั้งหลายนี้เหมือนกัน นำทางวัตถุทางอรรถธรรมนี้ก็นำไปพร้อมกันที่ว่าช่วยชาติ การแนะนำสั่งสอน สอนไปเรื่อย ๆ วัตถุทั้งหลายก็เข้าสู่ส่วนรวมๆ แล้วสอนไปเรื่อยอย่างนี้เรื่อยมา ก็ไม่เคยได้มีผิดพลาดตระแวงแคลงใจตัวเองว่าสอนผิดไป เพราะออกจากนี้ ไม่ได้ปรึกษาหารือใคร ถ้าว่าปรึกษาหารือก็พิจารณาในนี้ เสร็จแล้ว ออกๆ ออกมากออกน้อยตามที่เห็นสมควร ควรจะหนักก็หนักควรเบา ก็เบา ออกจากนี้ เรื่องธรรมภายในใจเป็นของเล่นเมื่อไร แม่นยำมากเสียด้วย ความรู้สุ่มสี่สุ่มห้าอย่าเอามาอวดธรรมนะ แต่ธรรมท่านไม่เหมือนโลก รู้เหมือนไม่รู้ ไปสถานที่หูหนวกตาบอดก็บอดไปเสีย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ไม่เห็น สถานที่ควรออกก็ออก สถานที่ควรจะท่อมเลยก็ท่อมเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น

นี้ได้พิจารณาแล้วการปฏิบัติต่อตัวเอง ทุกอย่างพิจารณาหมดแล้วค่อยออกก้าวตามนั้นๆ เพราะฉะนั้นใครมายุ่งจิงขวางกันทันทีๆ ความรู้สุ่มสี่สุ่มห้าเอามาหักมาห้ามมาอ่อนวอนอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ถูกทั้งนั้นแหละ ธรรมชาตินี้พิจารณากลับกรองพอแล้วถึงออก ออกช่องไหนพิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยออกๆ นอกจากไม่พูดเท่านั้นเอง พุดไป มันก็ไม่ว่าเรื่อง พุดอะไร พุดไปก็ดีไม่ตีก็ต่อล้อต่อเถียงกันไป เป็นอย่างนั้นละจะว่าไป ไข้เกียจพุดก็ไม่พุดเสียฟังเสีย ให้เขาเทศน์ให้ฟัง เข้าใจไหมให้เขาเทศน์ให้ฟัง เราก็อ่านเทศน์เขาไปอย่างนั้น

พุดไปไม่เกิดประโยชน์พุดหาอะไร ฟังเสียนะเปิดอกให้ฟัง ความรู้ที่อยู่ภายในใจนี้ไม่ได้ปิดบังลึกลับนะ มันเปิดเผยหมดเลย รู้ตรงไหนๆ แม่นยำๆ เลย นั้น พิจารณายังไงๆ ปฏิบัติตามนั้นๆ ไปเลย นี่ละจิตตภาวนาเป็นของเล่นเมื่อไร ถ้าลงได้เป็นภายในใจไม่ถามใคร แม่นยำ ยืนยันได้ตลอดเลย ไม่ต้องไปถามคนนั้นคนนี้ลู่ๆ คล่าๆ อย่างนั้นไม่ใช่รู้จริงเห็นจริง ถ้ารู้จริงเห็นจริงไม่ต้องถามใคร แม่นยำนี้ออกตรงไหนแม่นยำตลอดเลย นั้นเรียกว่าธรรมภายในใจจากจิตตภาวนา ยิ่งทำจิตให้กิเลสไม่มีอะไรเหลือเลยจำหมดแล้วนั้น ไม่มีอะไรมาขวางได้เลย ฟุ้งๆ ไปเลย เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้ภาวนาบ้างนะ

เรื่องภวานานี้เป็นเรื่องประมวลวิญญานความเกิด แก่ เจ็บ ตายซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด ก็
 ก็ปกี้กัลป์เกิดตายอยู่อย่างนี้ตลอด นี่คืองานของกิเลสจุดลากจิตใจให้ทำ ให้
 ตะเกียกตะกายไปไม่มีที่สิ้นสุด ที่นี้งานของธรรมประมวลเข้ามาดูตัวต้นเหตุมันนี้ ต้นเหตุ
 นี้ละพาทำให้การงานทั้งหลายเบิกออกกว้างออกๆ แล้วความยุ่งเหยิงวุ่นวายไปตาม
 กันๆ ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นจึงต้องประมวลมาทางด้านภวานา พอภวานาแล้วมัน
 ประมวลเข้ามาๆ ที่นี้ก็เรียกว่าประมวลภพชาติให้หดเข้ามาเย็นเข้ามาๆ จนกระทั่งมาถึง
 ที่สุดจุดเดียวคือใจ ฟาดกิเลสที่ติดอยู่กับใจขาดสะบั้นลงไปแล้วจำไปหมดเลย หมด
 เรื่องภพเรื่องชาติ เกิด แก่ เจ็บ ตาย มากี่กับกัลป์ขาดสะบั้นไปในขณะเดียวกันนั้น
 หมดเลย นั่นท่านเรียกว่าเป็นพระอรหันต์

ท่านขาดสะบั้นลงไปกองทุกข์ทั้งมวล การเกิดแก่เจ็บตายมาก็ภพก็ชาติไม่มี
 ประมาณ ขาดสะบั้นลงเวลานั้นหมดเลย เมื่อกิเลสตัวสร้างภพสร้างชาติขาดสะบั้นลงไป
 แล้ว จะเอาความทุกข์มาจากไหน หมดโดยสิ้นเชิงเหมือนกัน เพราะฉะนั้นพระอรหันต์
 ท่านจึงไม่มีทุกข์ มีก็มีแต่ส่วนร่างกายเจ็บนั้นปวดนี้ เพราะเป็นส่วนสมมุติธรรมตา
 เหมือนโลกทั่วๆ ไป ก็ยอมรับเหมือนโลกนั้นแหละ แต่ส่วนจิตใจไม่มีอะไรเข้าไปแตะ
 เพราะเป็นวิมุตติจิตแล้ว พ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวง นั่นละทำจิต เวลาทำลงไป
 มากๆ แล้วลงในจุดนี้ขาดสะบั้นไปหมด ภพชาติขาดหมดเลย รวมลงที่จิตแห่งเดียว ให้
 พากันจำเอานะ การภวานาเป็นของสำคัญมาก ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เอาละวันนี้พูดเพียง
 เท่านั้นละ ว่าจะไม่พูดมากก็มากแล้ว ให้พร

หุวันนี้้อหมดเลย วันนี้หุ้อหมดทั้งสองหุเลย เสียงลั่นอยู่ในสมอง เราพูดอยู่นี้
 พูดออกหุเลยไม่ได้ออกปาก สองวันนี้หุทำฤทธิ์มาก เสียงลั่นเลย เดียวนี้ก็เป็น พูด
 เดียวนี้ออกทางหุ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ระยะนี้รู้สึกเพียบมากธาตุขันธ์ เพียบมากอยู่ระยะ
 นี้ กำลังอ่อน ทุกอย่างบิบเข้าไปๆ เรื่อยๆ เอาบิบไปถึงไหน ปล่อยมันเป็นไป เราดูมัน
 อยู่เฉยๆ เราไม่มีอะไรกับมัน เครื่องมือใช้ ใช้ได้ก็ใช้ ใช้ไม่ได้สลัดปีวะเดียวไปเลย นั่น
 ไม่เห็นยากอะไร การเป็นการตายไม่ยาก มีน้ำหนักเท่ากัน ดังเคยพูดแล้ว ถ้าว่ามี
 น้ำหนักมากก็คือทำประโยชน์ให้โลกเวลามีชีวิตอยู่ ถ้าหากธรรมตาคนเดียวแล้ว ความ
 เป็นความตายมีน้ำหนักเท่ากัน ไปเมื่อไรได้ทั้งนั้น ถ้าเพื่อประโยชน์ให้แก่โลกแล้วก็
 ความเป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่าเพื่อทำประโยชน์ให้โลก ก็มีเท่านั้นเองไม่เห็นมีอะไร เอา
 ละที่นี้เล็กกันละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz